

Roze en een ander bendewijf, Sophie, zaten in het hol van 't Geuzenbos te spreken, toen Bakelandt binnentrad.

— Alloh, Roze, zei hij, geef mij een druppel. Nog geen der mannen hier?

— Nog niemand gezien, kapitein.

— Ze zullen rap komen. 't Wordt tijd dat we aan de slag gaan. We hebben al lang genoeg de boeren met rust gelaten.

— En gaat ge de bende vergroten? vroeg Roze.

— Neen, neen, ze is talrijk genoeg. Al die nieuwen lopen in de weg en bovendien onze eigen jongens worden vader. Hoe meer mannen, hoe eerder in de val.

— Is 't waar, kapitein, is Aleida dood?

Een wrevelige trek verscheen op 't gelaat van de geweldenaar.

— Ja, zei hij met een vloek, en haar vent ook. Hij heeft zich bekeerd en ons misschien verklapt, maar gelukkig wist hij niet, waar wij nu wonen. Er moet daar een pastoor geweest zijn, en die moeten wij pakken, om hem te doen zwijgen, zo de lafaard hem wat vertelde. Staf en Brozen kunnen daar iets van gehoord hebben, want ze zijn die kant uit.

— Dat is nu al de tweede of derde verrader, sprak Roze minachtend.

— Ja, bevestigde kapitein, maar geen hunner is mijn wraak ontsnapt. En er is nog een, die ik niet vertrouw. 'k Kan mij bedriegen, doch is mijn vermoeden gegrond, hij gaat dezelfde weg op. Moet ik 't schavot op, dan toch niet door veraad. Ha, daar zijn onze mannen!

Babbelend kwamen enige rovers binnen.

— Kapitein, kapitein! klonk het verward.

— Mannen, groette de hoofdman terug.

Dan wendde hij zich tot Roze:

— Vul de glazen, dan gaan wij onze zaken bespreken.

Weldra was 't gezelschap voltallig.

— Niet dooreen spreken! beval Bakelandt. Ik roep ieder op zijn beurt af, of getweën, alnaar ge vertrokken zijt. Pee Bruneel!

— Hier kapitein.

— Gij zult vandaag naar Hooglede gaan en de broeders Verplancke zeggen, dat ze morgen vroeg hier moeten zijn. Verstaan, nietwaar?

— Ja, kapitein.

BAKELANDT

Avontuur
in
ALBION

www.roman.nl

— Daneel ?

— Kapitein.

— Gij gaat met de Verplancke's en mij naaar Brugge, morgen na de noon.

Begrepen ?

— Ja, kapitein.

— Staf en Brozen ?

— Aanwezig, kapitein.

— Waar hebt ge deze nacht gezeten ? Brozen, spreek gij.

— We hebben in de schuur van pachter Lauwers geslapen.

— Hebt ge op uw reizen geen pastoor gezien ?

— Ja, kapitein, tenminste, ik denk zulks.

— Hoor ons, Brozen ! Ge zijt nog niet lang bij mij in dienst. Anders zoudt ge weten, dat wij hier nooit zeggen, als wij uitgezonden zijn : « Ik denk », maar immer, « ik weet ».

De rover sidderde onder het vurig oog van de geweldenaar, die, ofschoon nog jong en een man van lage geboorte, gelijk de anderen, zulk een machtige invloed uitoefende.

— Kapitein, stotterte hij, ik denk... ik geloof...

— Alloh, 't is wel, ga daar dan van achteren staan, gebodde de kapitein. Dat moet nog leren spreken en wil toch rover worden. Ik stel u van heden af tot holbewaarder aan. Zonder verlof komt gij niet boven, of anders zoudt ge de gehele bende nog kunnen verraden. Als ge zo verlegen voor de rechters moest staan, babbelde ge ons allen op 't schavot. En gij, Staf, hebt gij de pastoor gezien ?

Brozen's kameraad, 't onzekere maar voor 't zekere nemende en begrijpende dat een bevestigend antwoord de baas welkom zijn, antwoordde op besliste toon:

— Ja, kapitein.

— Waar ?

— In huis bij Lauwers.

— Was hij in geestelijk gewaad ?

— Neen, hij stak in boerenkleren.

— En hoe weet ge, dat hij pastoor was ?

— Uit zijn gebabbel. Wij kwamen met de ster binnen en toen vertelde hij aan de kinderen, zoals een boer dat niet kan.

— Dat is goed geantwoord. Hoort ge dat, slimmerik ? vroeg Bakelandt aan Brozen.

— Bah, dacht Brozen, mag ik niet meer boven komen, dan wordt ik nooit dood geschoten bij een aanval en 'k zit er dicht bij Roze's schenkblad. Maar luidop zei hij niets dan een deemoedig :

— Ja, kapitein.

— Hebt ge de verdediging der hoeve kunnen nagaan ? ging 't opperhoofd voort tot Staf.

— Ja, we kunnen gemakkelijk binnen geraken door het dakvenster. 't Is er wijd genoeg voor. De trap komt uit in de gang. Maar er zijn acht kinderen en 't was onmogelijk, om te weten te komen, waar deze sliepen.

— Bij de schuur ligt een waakhond.

— Zijn er acht kinderen ? vroeg Bakelandt op teleurgestelde toon. Kleine of grote ?

BAKELANDT

AMSTERDAM
IN
ALMON

— Kleine, kapitein, de oudste zoon telt misschien vijftien of zestien jaar. Bovendien wonen er nog twee knechten.

— Acht kinderen, herhaalde de hoofdman, dan zal de priester daar niet blijven.

Met zijn vlug verstand, begreep Bakelandt zeer wel, dat een verdoken priester daar niet veilig was.

— 't Is mij niet om die boer te doen, sprak hij, maar ik moet de geestelijke hebben. Sommigen van u weten, dat ik de verrader François gedood heb in zijn huis. Doch de lafaard had een pastoor zijn biecht gesproken en nu moet ik van die zwartrok weten, in hoeverre de bloodaard van ons geklapt heeft. Is Miel, de leurder, er al?

— Hier kapitein, riep de veinzaard, die op zovele hofsteden welkom was, dank aan zijn huichelarij.

— Morgen moet gij mij weten te zeggen op welk hof de pastoor is, want ik ben zeker, dat Lauwers hem in een ander huis verstoken heeft. Staf zal u vertellen, hoe de verdoken priester er uit ziet, zodat ge hem herkennen kunt.

— Goed, kapitein, 'k zal u morgen bescheid geven.

— Hoe eer hoe liever en moest ik morgen vertrokken zijn, dan roept gij de hulp in van enige mannen, die ik u noemen zal. Bussaert vader en zoon, komt hier.

De twee bandieten traden uit de hoop naar voren.

— Pee, de Schout.

— Hier, kapitein.

— Simpelaere?

— Kapitein!

— Joske Braeks.

— Ik sta hier, kapitein.

— Gij ge vijven zult Miel, zodra hij de priester ontdekt heeft, volgen. Ge legt u in hinderlaag rond de hofstee en kunt ge de geestelijke vangen, ziet dat gij het niet nalaat, voert hem dan naar hier. Maar geen aanval op 't hof. Moest hij soms begeleid worden door meer dan twee boeren, houdt u dan ook stil, maar volgt zijn spoor. 'k Geloof niet, dat François, de lafaard, veel heeft kunnen zeggen, omdat hij van onze nieuwe toestand niets wist, maar ik handel uit voorzichtigheid.

Miel, gij moet bij de mannen blijven, maar komt terug naar 't bos.

Ik vertrek hier morgen noon. Kunt ge mij tijding geven, voor ik er van door ga, des te beter. Kunt ge het niet, dan doet ge zoals ik u gezegd heb. Overmorgen ben ik hier al voor de middag terug.

Colbert, is hij hier?

Een klein gebocheld ventje kwam van achter.

— Molleken, (zo was zijn bijnaam), ziet ge Vormezele wel eens te Roeselare?

— Van tijd tot tijd, kapitein.

— Zeg hem, dat ik zo weinig van hem hoor.

— Ja, kapitein.

— Hij komt daar nog al in rijke huizen, waar er wel eens een goede slag te doen ware.

— 'k Geloof van ja, ofschoon hij 't meest de boer op gaat.

HIC LIEMAN

BAKELANDT

LES
ARMÉES
DE
VICTORY

— Eh wel, doe hem mijn groeten en voeg er bij, dat de tijd van luieren gedaan is.

En gij, De Meyer, ge trekt nog al eens met bezems de streek af! Hebt ge ons geen nieuws te vertellen?

— Wel, kapitein, 'k weet een vette pot!

— Zo! En waar?

— Nabij Koekelare bij pachter Hoedt! Er is daar veel zilver en goud te vinden, en we zouden er zonder veel moeite binnen geraken.

— Te beter, we zullen het in gedachten houden. En nu weet ik nog een goede buit. Maar die we alleen met alle voorzichtigheid bemachtigen kunnen, want hij wordt bewaakt door een felle baas.

Waarom Meyer, ge moet ons daarvoor helpen.

— Ik, kapitein?

— Ja, ge zult de rol van deserteur vervullen.

— 'k Ben het ook, kapitein.

— Zijt ge er in geloot?

— 'k Ben niet gaan loten, kapitein.

— Dat is de korste weg. Zie maar, dat ge u niet te ver waagt, want 't schijnt, dat er weer een zwerm gendarmen zal afkomen om de weerspannige soldaten op te zoeken.

Wel luister dan. Rond Ichtegem woont de boer, die ik op 't oog heb of beter wiens geldkas ik ledig wil maken. Zijn zoon is ook deserteur. Zoek hem op in de bossen. 's Nachts gaat ge mee met hem naar zijn huis en zo komt ge alles te weten, wat ons dienstig kan zijn. We zullen dat nader bespreken, maar ik zeg het u nu, omdat ge niet te ver zoudt lopen.

Zodus mannen, luistert nu wel:

Morgen trek ik naar Brugge.

Miel, gij zorgt voor de priester.

Pee, gij haalt de Verplancke's.

En overmorgenavond grote vergadering hier, om onze aanslagen verder te bespreken.

Roze, hier is een goudstuk, laat de mannen drinken.

— Leve de kapitein! klonk het van aller lippen en weldra waren de ellendelingen volop in spel en drank.

TE BRUGGE

Daags na Kerstmis, omstreeks vier uur, hield een rijtuig stil voor de afspanning « Den Arend », in de aloude stad Brugge.

De koetsier sprong vlug van de bok en opende het portier voor een nog jonge heer, die, naar zijn voorkomen en kleding te oordelen, tot de deftige stand behoorde. Twee knechten vergezelden hem en droegen zijn reisgoed naar binnen.

De waard trad zijn gast met een diepe buiging tegemoet.

— Hebt gij een gemakkelijke en ruime kamer voor mij? vroeg de heer in 't Frans.

— Tot uw dienst, mijnheer! antwoordde de kastelein. Wil u de goedheid hebben mij te volgen?

THE FIRST EDITION OF THE
HABELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955